

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΙΝΗΜΑ
ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΣΜΟΣ
2. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ
3. Η ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΝΟΧΗ
4. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εισαγωγικό σημείωμα.

Δέν θά ήταν σκόπιμο νά ανατρέξουμε στην αρχή τής προϊστορίας, από τήν εγκατάσταση τών πρώτων Ελληνικών φύλων στην χώρα, πού αργότερα πήρε τό όνομα Ελλάς, στά φιλοσοφικά επιτεύγματα ή στά πολεμικά κατορθώματα τών εποχών εκείνων, στην τέχνη ή στην ποίηση, πού θαυμάστηκαν και μελετήθηκαν από όλην τήν ανθρωπότητα, νά αναπολούμε μέ περίσσιο ρομαντισμό τό παρελθόν και τό μόνο πού νά πράττουμε είναι νά στέκουμε σήμερα μέ δέος αποχαυνωτικό, και νά αναμένουμε τήν ατομική μας «φώτιση».

Τό έθνος, αυτό τό εκ φύσεως ζωντανό κύτταρο, αγωνίζεται σήμερα, αναζητώντας υποστηρικτές, γιά τήν ελευθερία του. Προσδοκά στην θεμελίωση μιάς αληθινής μακρόχρονης ειρήνης, βασισμένη στερεά, γιά άλλην μια φορά, στίς Αξίες τής Παραδόσεως και τού Πνεύματός του.

Η ώρα αυτής τής ειρήνης, τής πραγματικής, όπου θά αρχίσει και τό έθνος νά δημιουργεί σύμφωνα μέ τό πνεύμα του, δέν υφίσταται σήμερα. Οί Έλληνες μετά από τόσους πολέμους στό διάβα τής ιστορίας, τώρα αντιμετωπίζουν τόν πιό δύσκολο εχθρό στην σύγχρονη εποχή, τόν «Μοντέρνο κόσμο»!

Δέν υπάρχει τραγικότερο θέαμα πού νά προκαλεί βαθύτατη θλίψη, γιά τούς υποστηρικτές τού έθνους, νά βλέπουν τίς φλέβες τής νέας γενεάς νά αιμορραγούν. Αν όλη αυτή η ενέργεια καθώς και η δύναμη πού ξοδεύεται άσκοπα δίχως νόημα, εργαζόταν μέ προσανατολισμό στίς ρίζες τού Δέντρου τής Ζωής τής Πατρίδος, τότε, και τό Αιωνόβιο δέντρο τής Ελευθερίας και τού Πνεύματος θά έδινε ξανά νέους καρπούς. Κι' όμως μέσα σέ όλην αυτήν τήν αθλιότητα τής σημερινής, δίχως πρότυπα ζωής, πού επέβαλε η δημοκρατία μέσα από όλες τίς σκοτεινές εκφάνσεις της, φαίνεται πώς υπάρχουν ακόμη ζωντανά φωτεινά στοιχεία.

Πρώτα και κύρια μέσα από τήν νεολαία, αναδεικνύεται φανερά ο πόθος καθώς και η διάθεση, γιά ριζική αναθεώρηση τών ψεύτικων αξιών και ιδανικών τού σύγχρονου κόσμου, όπου μετά από πολυετή εφαρμογή, οδήγησαν τήν χώρα σέ αδιέξοδο. Νέοι όπου πρίν ακόμη ζήσουν τήν νιότη τους, μιά ενστικτώδη ορμή τού αρχετύπου τής φυλής, τούς ελκύει πρós τήν διεκδίκηση ενός νέου τρόπου ζωής, προκειμένου νά απελευθερωθούν από τίς δυνάμεις τού χάους, αυτού τού μοντέρνου κόσμου.

Αλλά και πολλοί, μεγαλύτεροι σέ ηλικία άνθρωποι, αναθεώρησαν παλιές «ριζοσπαστικές» και «προοδευτικές» αντιλήψεις, διότι τώρα πού αυτές φανερώθηκαν μέσα στην καθημερινότητα, έφεραν στην κοινωνία μοναχά χάος διαφθορά και εκφυλισμό. Σκοπός μας είναι νά υποδείξουμε, γιατί και ποιές αλλαγές στην πνευματική ζωή τού σύγχρονου ανθρώπου, τόν ώθησαν ώστε νά αποϊεροποιήσει τόν κόσμο του, και νά αποδεχθεί μιά αντικοσμική μορφή υπάρξεως. Προκειμένου λοιπόν νά επιτευχθεί μιά τέτοια, τεράστια μεταστροφή τόσων δεδομένων καταστάσεων, απαιτείται άμεσα η στήριξη όλων όσων τό «λέει» η καρδιά τους, πρós αποφυγήν ενός ενδεχόμενου αφανισμού τού είδους μας, μέ σκοπό νά ανατείλει γιά τό έθνος μας, ένας καινούργιος Ήλιος! Βλέπουμε πώς ο άνθρωπος τού Δυτικού πολιτισμού, κάτω από τήν εξουσία μιάς εκβιαστικής πολιτικής ορθότητος, εκπαιδεύτηκε έτσι ώστε νά αισθάνεται μιά δυσαρέσκεια, απέναντι στους τρόπους εκδηλώσεως ιερότητος τού Κόσμου. Τού φαντάζει απίθανο, προκειμένου νά καταλάβει, ότι γιά πολλούς ανθρώπους, πιστούς στην αρχαία Παράδοση, τό Ιερό, μπορεί νά εκδηλώνεται σέ πέτρες ή σέ δέντρα. Η λήθη, μέσα στην οποία κρατούν δέσμιες τίς σκέψεις τους, δέν τούς επιτρέπει νά διακρίνουν, πώς η πέτρα ή τό δέντρο, μέσω μιάς Ιεροφάνειας, έχουν αποκτήσει άλλο νόημα, διότι η πέτρα τώρα συμβολίζει τόν Ομφαλό τής Γής και τό δέντρο τήν Ιερή βελανιδιά, τό Δέντρο τής Ζωής ή τήν Κοσμική Στήλη! Αρκεί μιά απλή διαπίστωση, ότι η αποϊεροποίηση τού κόσμου, πού στιγματίζει βαθιά τόν άνθρωπο τού Μοντέρνου κόσμου, τού δημιουργεί τεράστια υπαρξιακά αδιέξοδα, οδηγώντας τον πρós έναν πρωτοφανή εκφυλισμό.

Η μόνη διέξοδος διαφυγής είναι η επιστροφή στην Ελλάδα!

ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΣΜΟΣ

Κοινότητες Ομοίων... Έθνος Αρίστων.

Ο Εθνοφυλετισμός υποστηρίζει την «Επιστροφή στην Ελλάδα» και για τόν λόγο αυτόν, μέ αφορμή την μαθηματικώς επιβεβαιωμένη κατάρρευση, ενός δίχως απήχηση πλέον θρησκευτικού δόγματος καθώς και ενός ανίκανου πολιτεύματος, όπου πλέον υφίστανται διά τής επιβολής νόμων τυραννίας, εκπαιδεύει και προετοιμάζει τόν Νέο Άνθρωπο σύμφωνα μέ τίσ Αρχές και τά Ιδεώδη τού λησμονημένου Πολιτισμού μας.

Σήμερα, τό διεθνές καθεστώς βαστά στά χέρια του τό «κουτί τής Πανδώρας», και φαίνεται πώς ήδη τό έχει ανοίξει, μέ μόνον έναν σκοπό, τόν συνολικό εκφυλισμό και αφανισμό τών δικών μας ανθρώπων.

Η μάσκα αυτού τού καθεστώτος προβάλλεται, ως ένας «Μοντέρνος κόσμος» πού προτείνεται στην ανθρωπότητα νά τόν αποδεχθεί, διά τής επιβολής όμως και τού εξαναγκασμού. Πρόκειται για μιά νέα πλάνη κενής περιεχομένου,

περί ενός νέου μεγάλου ψέματος. Ενός σχεδίου, πού η τελική του φάση ξεκίνησε στά μέσα τού 20^{ου} αιώνας και επιβάλλεται ο 21^{ος} νά τό απορρίψει ολοκληρωτικά.

Ο Εθνοφυλετισμός υποστηρίζει και διδάσκει, έναν φιλοσοφικό μυστικισμό μέ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, και όχι κάποιον θρησκευτικό οδηγό πίστεως, εφόσον δέν τείνει πρός κάποιον «προσωπικό» θεό, τόν οποίον αγαπά, πιστεύει τυφλά, φοβάται, ή λατρεύει μόνο και μόνο για νά μήν οδεύσει πρός τήν κόλαση, αλλά αναζητά μέσω μιάς συγκεκριμένης οδού, τήν εμπειρία θεάσεως τής Οντικής Αρχής η οποία αποτελεί τό σταθερό σημείο αναφοράς υπάρξεως τού Ανθρώπου, καθώς και τής νοητικής δράσεως αυτού.

Ο Εθνοφυλετισμός στηρίζει, μέ όλες του τίσ δυνάμεις, τήν ελεύθερη σκέψη πρός όφελος τής θελήσεως για ζωή και ευδαιμονία.

Μυστικισμός σημαίνει για εμάς τήν εμπειρία θεάσεως τού Όντος, μέσα από απλές παραδοσιακές διεργασίες, και όχι μέσα από χαλδαϊκές θεουργίες, γνωστικές δυαρχίες ή ιουδαϊκές τελετουργίες.

Η Παράδοσή μας κρύβει μέσα της τό μυστικό τής νίκης, μάς υποδεικνύει τήν απώτατη καταγωγή μας και τόν υπέρτατο σκοπό μας, τήν λαχτάρα και τόν πόθο τών ψυχών μας, για τήν σύνδεση μέ αυτό πού υπάρχει πέρα από τόν εαυτό μας.

Γεννηθήκαμε για νά ζήσουμε ελεύθεροι και αυτό ακριβώς θα πράξουμε! Ο Εθνοφυλετισμός αποτελεί ένα ολόγραμμα τής ζωής, προβαλλόμενο σε όλες της τίσ διαστάσεις.

Πίστη σημαίνει τήν αποδοχή από μέρους μας, μιάς αλήθειας, μιάς εντονότατης διαισθήσεως, πώς υπάρχει κάτι πέρα από τίσ αισθήσεις και τήν νοημοσύνη μας. Οί τελευταίες, μάς υποδεικνύουν καθημερινά, τόν τρόπο πού θά ζήσουμε, όμως η Αλήθεια αυτή μάς αποκαλύπτει τόν σκοπό και τό νόημα τής υπάρξεώς μας. Η οδός τής κατακτήσεως αυτής τής αποκαλύψεως, είναι ο Εθνοφυλετισμός!

Πίστη για εμάς σημαίνει τήν κατανόηση σκέψεως τής φιλοσοφίας τών προγόνων μας, καθώς και τού τρόπου ζωής όπου αυτές υποδεικνύουν. Διδακτικός μας οδηγός είναι η ελληνική μυθολογία πού διδάσκει τόν θεό και τά ανθρώπινα πάθη, μέσα από τά παραδείγματα ηρωϊκών πράξεων και από τούς συμβολισμούς της.

Σκοπός τής φιλοσοφικής αναζητήσεως είναι η δημιουργία συνειδητοποιημένων ανθρώπων πού τούς αγγίζουν και ενδιαφέρουν οι Αρχές τής Ηθικής, τής Δικαιοσύνης και τής Ελευθερίας.

Οί Αρχές αυτές διαμορφώνουν στην κοινότητα και κατόπιν στο Έθνος, τόν τρόπο ζωής, ώστε να λειτουργεί και να δημιουργεί σύμφωνα με την αντικειμενική ψυχική διάθεση των πολιτών, μέσα σε κάθε έκφραση του πολιτισμού μας. Το βαθύτερο και ουσιαστικό νόημα της συντηρήσεως των μύθων και των παραδόσεών μας δεν αφορά στην επιδίωξη συγκεκριμένων υποκειμενικών σκοπών προς όφελος κάποιων λίγων ή κάποιου μόνο, αλλά αποσκοπεί στην αντικειμενικά αρμονική λειτουργία του έθνους όπως και της συναναστροφής των ανθρώπων με τον θεό.

Μιά κοινότητα, μία πόλη, μία χώρα δίχως θεό, αποτελεί μία μη-οντότητα, δίχως ταυτότητα και χαρακτήρα όπου τελικώς καταλήγει μία τσιμεντένια φυλακή με ενοίκους σάρκες και οστά, όντα δηλαδή χωρίς ψυχή.

Πειθαρχία στις Αρχές δεν σημαίνει εξαναγκασμός ή τυφλότητα, αλλά κατανόηση και σεβασμός προς τον Κοσμικό ρυθμό. Η πειθαρχία είναι ρυθμός και ο θεός θέληση! Όμως προκειμένου να γνωρίσουμε τί χρειάζεται ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να μάθουμε τί είναι ο Άνθρωπος!

Μαθαίναμε έως τώρα ότι τό να κρατάς δεμένο ένα άγριο άλογο, αυτό θα πειθαρχήσει, όμως πλέον ξέρουμε ξεκάθαρα πώς η Νίκη έγκειται, όταν καταφέρεις να τό έχεις λυμένο και ήρεμο! Διότι όπως τό καλό δεν γίνεται καλύτερο με την υπερβολή, αλλά χειρότερο, έτσι και ένα μικρό κακό γίνεται μεγάλο, όταν δεν τού δώσει κανείς την ανάλογη σημασία ή εάν απλώς τό απωθήσει.

Αυτός ήταν ο μέχρι τώρα κανόνας της ζωής που δίδασκε διαχρονικά τό ιερατείο και η πολιτεία, «πνίξε την Αλήθεια σου μέχρι Δευτέρας παρουσίας». Από εδώ και στό εξής ως υποστηρικτές τού Έθνους και της Φυλής, δεν αποδεχόμαστε αυτόν τόν δογματισμό και την αυστηρότητα της συνειδήσεως, αλλά δεχόμαστε και υποστηρίζουμε τόν αυθορμητισμό μιάς συνειδήσεως που διψά για ζωή και δράση!

Γνωρίζουμε πώς δεν φαντάζει ρεαλιστικό, τό να περιμένουμε από τούς πολλούς να επιλέξουν με ευκολία, έναν ανώτερο, απλό δίχως ταχύτητα αγχωτική, τρόπο ζωής, με οργάνωση άλλου επιπέδου, διότι δεν έχουν πεισθεί ότι θα είναι και πιό καλός. Οί μάζες νομίζουν πώς με την υποστήριξη ή συμμετοχή, σε ομάδες με «εναλλακτικές» αντιλήψεις, θα αλλάξουν τόν κόσμο, όμως τούς είναι αδύνατον να δούν, ότι αυτοί που καταστρέφουν τόν κόσμο, είναι και οί ίδιοι που χρηματοδοτούν τις ομάδες αυτές. Απόδειξη για αυτό αποτελεί η πραγματικότητα της καθημερινότητας. Γι' αυτό άλλωστε οί άνθρωποι σήμερα νομίζουν πώς ζωή σημαίνει φαϊ, ποτό, σέξ και διαδίκτυο, δηλαδή απολαύσεις. Αυτό επιβεβαιώνει και την γνωστή ρήση, που είναι και δική μας πεποίθηση ότι «το σώσιμο αποτελεί έργο τού σωζομένου», συμπληρώνοντας ότι αποτελεί και χρέος της εθνοφυλετικής πολιτείας.

Παρ' όλα αυτά όμως, εμείς θεωρούμε υποχρέωσή μας, να τούς τόν παρουσιάσουμε, ώστε να μπορέσουν να επιλέξουν ανάμεσα στην διατήρηση της παρούσας πραγματικότητας ή στην γέννηση μιάς άλλης. Διότι, και βάσει των σημερινών δεδομένων και εξελίξεων, θα κληθούν, αργά ή σύντομα, οι ίδιοι να πάρουν θέση.

Το νέο δόγμα τού μοντέρνου κόσμου, μάς θέλει τυφλούς απέναντι στό μυστήριο, στην ομορφιά και την Αλήθεια της ζωής. Γι' αυτό και η ορμή για απελευθέρωση, από τά δεσμά τού σύγχρονου τρόπου αντί-ζωής, των αγωνιστών τού Κινήματός μας είναι τέτοια, που αποκαλύπτει την δύναμη τού ανθρώπινου πνεύματος και την ικανότητά του για πνευματοποίηση, αποκαλύπτει την αναλλοίωτη νομοτέλεια που ασκείται σε κάθε τί ζωντανό μέσα στό σύμπαν, αποκαλύπτει τό αίσθημα εγγενούς δικαιοσύνης και φανερώνει ξεκάθαρα, πώς όποιες και άν είναι οι εξωτερικές συνθήκες που διέπουν την καθημερινότητα, κύριος στόχος των αγωνιστών μας είναι, να επιτύχουν τόν εναρμονισμό των φυσιολογικών επιθυμιών τους, για την επίτευξη ενός απλού μά ουσιαστικού βίου. Επιζητούν να γίνουν αυτό που είναι και να ζήσουν την Ζωή!

Το Κίνημα τού Εθνοφυλετισμού, δεν αποτελεί ένα ακόμη πολιτικό κόμμα στην ζωή τού τόπου, προτείνοντας μόνο ριζοσπαστικές ρυθμίσεις, ώστε να επιτευχθεί μία ομαλή καθημερινότητα, αλλά είναι κυρίως μία νέα, αναγκαία πλέον, φιλοσοφική αντίληψη ζωής, που επιζητά την κοινωνική εφαρμογή της. Στόχος μας είναι να αναδείξουμε, τις διαφορετικές διαστάσεις και δυνατότητες ενός βιώματος, σε έναν κόσμο καθαγιασμένο, όπου οί άνθρωποι θα παίρνουν μέρος στην Ιερότητα που αυτός εκπέμπει. Αρκεί και μόνο να συγκρίνουμε την υπαρξιακή κατάσταση σήμερα, τού ανθρώπου τού Μοντέρνου κόσμου, με εκείνον της Παραδόσεως, μπορεί αμέσως να γίνει αντιληπτό, πώς οί άνθρωποι απλώς υπάρχουν μέσα σε ένα αποϊεροποιημένο γίγνεσθαι.

Υπάρχουν, όμως δεν ζούν!

Τό βαθύτερο νόημα τού Εθνοφυλετισμού υποδεικνύει τόν τρόπο ώστε να διαβεί ο άνθρωπος τό ποτάμι της Λήθης, κατανοώντας πλήρως τις έννοιες της Ελευθερίας, της Δικαιοσύνης, τού Έρωτος, τού Θανάτου ή της Αθανασίας της ψυχής καθώς και της Δημιουργίας τού Κόσμου!

Γνώση σημαίνει την κατανόηση όπως και τακτοποίηση στις εμφανίσεις και αντιδράσεις διαφόρων ψυχικών φαινομένων ή συστημάτων.

Ο Εθνοφυλετισμός προτείνει έναν ουσιαστικό ριζοσπαστισμό, απέναντι στις

σύγχρονες αντιλήψεις, που διακηρύσσουν οί κοινωνικές επιστήμες, η δογματική θεολογία, η «αόριστη» γενική ψυχολογία, διδάσκοντας και μεταδίδοντας στίς μάζες, μόνον «απόψεις», δίχως ουσία και νόημα υψηλό. Καλούν δηλαδή τούς ανθρώπους νά υποστηρίξουν δίχως καμμία αντίσταση, αντιλήψεις ή τάσεις αντι-ανθρωπιστικές.

Θά αγωνισθούμε για νά ξανακερδίσουμε όλα αυτά όπου εκείνοι οί δειλοί μικροαστοί καθώς και οί «ριζοσπάστες» παντός τύπου, αφήσαν νά χαθούν, εξ αιτίας αποτυχημένων διοικήσεων και λανθασμένων αποφάσεων. Αυτοί όλοι οί τυχοδιώκτες τού κομματισμού, εφόσον μετά από πενήντα έτη, δέν τούς επαληθεύει η κοινωνική πραγματικότητα, θά πρέπει νά κατηγορηθούν είτε ως προδότες είτε ως ανίκανοι. Πιστεύουμε στήν ολοκλήρωση τού έργου μας, μέ στόχο ενός αληθινού αύριο για τίς επόμενες γενιές, για τά παιδιά μας!

Μέσα σέ τόσο σκοτάδι, τόσο μίσος, τόσο πόνο, πρέπει νά βρούμε τήν δύναμη και τήν θέληση νά διαβούμε στό μονοπάτι μιάς ζωής εντελώς διαφορετικής και άγνωστης από τίς δυνάμεις τού χάους, δυνάμεις που μάς κρατούν μέ δολιότητα και ψέμα, δέσμιους. Δέν έχουμε παρά νά δείξουμε θάρρος ώστε νά περάσουμε στήν αντίπερα όχθη, μέ μόνη προϋπόθεση τόν έλεγχο τών αδυναμιών και τήν θεώρηση τής Αλήθειας.

Εθνοφυλετισμός σημαίνει τήν διάρρηξη πολλών προκαταλήψεων, που κράτησαν φυλακισμένα, εντός τού σκοτεινού σπηλαιού, τήν ζωντάνια από τά νιάτα αμέτρητων γενεών. Είναι η ιδέα που γίνεται πράξη, ολοκληρώνοντας τήν ζωή, είναι η θέληση για ζωή, μέσα σέ έναν κόσμο που δημιουργεί σκιές. Μόνον μιά ΙΔΕΑ, έχει τήν ικανότητα ώστε νά εξισορροπήσει τήν ανωμαλία που έχει υποστεί η ανθρωπότητα, δίνοντας τήν απάντηση στό «Αιώνιο γιατί» όλων τών προβλημάτων της.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ!

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ!

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

A. Συνείδηση.

Πρόκειται για έναν τεχνικό όρο που έχει ορίσει η επιστήμη τής ψυχολογίας, σχετικά μέ τήν έρευνα τών ψυχικών φαινομένων.

Ο όρος «συνείδηση», έχει περισσότερες τής μιάς σημασίας. Όταν λέμε «έχει τύψεις συνειδήσεως» ή «κάνε ότι σου υπαγορεύει η συνείδηση», εννοούμε τήν ηθική συνείδηση η οποία μάς υπαγορεύει τό τί πρέπει νά πράξουμε. Η ψυχολογική συνείδηση απλώς μάς πληροφορεί τί συμβαίνει εντός μας, δέν κρίνει όμως τίς πράξεις μας.

Ο όρος «συνείδηση», υποδηλώνει απλώς τό κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα, τήν κοινή μορφή όλων τών υποκειμενικών καταστάσεων. Η συνείδηση είναι συνεπώς, τό θέατρο, ο υποκριτής και τό δράμα συγχρόνως. Αποτελεί τό κέντρο τού ψυχικού μας σύμπαντος από όπου αναχωρούν και στό οποίο επιστρέφουν όλες οί ψυχικές ενέργειες: αντιλήψεις, σκέψεις, επιθυμίες.

Ότι μπορεί νά χαρακτηρίσει τόν ψυχικό κόσμο και τήν υφή τού ψυχικού βίου ενός ανθρώπου, σέ κατάσταση εγρηγόρσεως, είναι ακριβώς η ενότητα και η συνοχή.

Όποια στιγμή «συγκεντρωθούμε», ώστε νά παρατηρήσουμε ενδοσκοπικά τί αληθινά συμβαίνει μέσα μας, θά διαπιστώσουμε ότι μπορεί ένα ψυχικό θέμα νά

ξετυλίγεται σέ μιά σειρά αλληπάλληλων καταστάσεων, τόσο, πού η μιά νά εισχωρεί βαθειά μέσα στήν άλλην καί εάν προσπαθήσουμε νά τίς ξεχωρίσουμε, τότε τά στοιχεία αμέσως αλλοιώνονται, τόσο ώστε νά χάνεται τό νόημά τους. Γεγονός πού σημαίνει ότι δεν αρκεί η συγκέντρωση, αλλά χρειάζεται καί η εμπειρία διαγνώσεως καί ελέγχου.

Η πρώτη και βασική αρχή, πού τονίζει η ψυχολογία, είναι ότι, ο ψυχικός βίος τού ανθρώπου παρουσιάζει μιάν αδιάσπαστη αλληλουχία, όπου η συνείδηση δρά ως ένα αδιαίρετο Όλον, τού οποίου η θεώρηση καί κατανόηση, αποκαλύπτει, πώς η συνείδηση περικλείει ολόκληρο τό σύμπαν, πού προβάλλει ως τό αριστοτέχνημα τού Νού μας. Αποκτώντας αυτό τό θεϊκό δώρο, κερδίζουμε τό δικαίωμα καί τήν ελευθερία νά εξελιχθούμε έτσι ώστε νά θέσουμε τόν εαυτό μας, σέ ένα επίπεδο πέραν τής υλικής μας υπάρξεως.

B. Γνωρίσματα τού ψυχικού βίου.

Ωστόσο καί σέ σχέση μέ τό αδιαίρετο Όλον τού ψυχικού μας κέντρου, η επιστήμη τής ψυχολογίας προβαίνει σέ κάποιες αναλύσεις, ξεχωρίζοντας τήν ψυχική λειτουργία η οποία μάς πληροφορεί, ως πρός τίς συγκινησιακές καταστάσεις καί τήν βουλευτική δραστηριότητα, κάνοντας λόγο γιά παραστάσεις, συναισθήματα καί επιθυμίες, χωρίζοντας έτσι τήν συνείδηση σέ τρία επίπεδα.

Τρεις είναι οί περιοχές, αναφέρει η επιστήμη, από τίς οποίες είναι δυνατόν νά αρχίσει κάποιος τήν έρευνα τών ψυχικών φαινομένων, ή αλλιώς τρεις είναι οί θύρες όπου δύναται κάποιος νά εισέλθει, ασκώντας τήν ψυχολογία, στά άδυστα τής ανθρώπινης ψυχής.

Ο διαχωρισμός αυτός, είναι χρήσιμος γιά τήν έρευνα τής επιστήμης, υπό τήν προϋπόθεση όμως νά γίνει γιά λόγους μεθοδολογικής σκοπιμότητας. Κάτι πού σημαίνει πώς δεν απεικονίζει τήν ψυχική πραγματικότητα, αλλά χρησιμοποιείται γιά τήν εξέταση τών τριών περιοχών ξεχωριστά.

Έχοντας η επιστήμη πλήρη επίγνωση, ότι χωρίζει τεχνητά κάτι πού από τήν φύση του είναι ενιαίο, υποχρεούται βεβαίως νά τό ερευνήσει, όμως κατόπιν πρέπει νά τό εντάξει πάλι μέσα στήν ροή πού τού δίνει ζωή καί νόημα.

Η συνείδηση, είναι καί πρέπει νά παραμείνει ενιαία ώστε νά μπορεί, όταν αντιλαμβάνεται, τότε συγχρόνως νά συγκινείται, αλλά καί όταν συγκινείται συγχρόνως νά επιθυμεί. Άρα λοιπόν ο όποιος διαχωρισμός συμβαίνει, τότε γίνεται μέ ευθύνη τού παρατηρητού.

Έτσι, όταν μιά εντύπωση οπτική ή ακουστική μέ τίς παραστάσεις καί τίς κρίσεις πού προκαλεί, καθώς καί τά συναισθήματα πού τήν συνοδεύουν, γίνεται η αφετηρία μιάς σειράς ψυχικών καταστάσεων τότε, καταλήγει σέ κάποια επιθυμία ή απόφαση ή σταματά στό στάδιο τής συγκινήσεως.

Εντυπώσεις, λοιπόν, καθώς καί παραστάσεις, κρίσεις, συναισθήματα καί συγκινήσεις, επιθυμίες καί αποφάσεις, αποτελούν τά συστατικά γνωρίσματα τού ψυχικού μας κόσμου.

Σωστά, άραγε κάποιος, μπορεί νά παρατηρήσει ότι η συνείδηση, ζεί καί ενεργεί αντιλαμβανόμενη – συγκινούμενη – όπως καί επιθυμούσα.

Γ. Διαίρεση τού ψυχικού κόσμου.

Κατά συνέπεια καί σύμφωνα μέ τήν ψυχολογία ο ψυχικός κόσμος είναι δυνατόν νά χωρισθεί σέ τρία μέρη.

Πρώτον είναι τό Λογικό ή Γνωστικό, όπου εκεί εξετάζονται τά ψυχικά θέματα πού σχετίζονται μέ τήν πληροφόρηση, τήν γνώση τού εξωτερικού κόσμου καί όχι μόνον, καθώς καί οί αντιλήψεις, οί παραστάσεις καί οί έννοιες.

Στό πρώτο αυτό μέρος εννοούμε ότι η συνείδηση ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ.

Δεύτερο μέρος είναι τό θυμικό ή συναισθηματικό, όπου εκεί εξετάζονται τά συναισθήματα καί γεγονότα πού περιέχουν ευαρέσκεια ή δυσαρέσκεια.

Στό δεύτερο αυτό μέρος εννοούμε ότι η συνείδηση ΣΥΓΚΙΝΕΙΤΑΙ.

Τρίτο μέρος είναι τό βουλευτικό, όπου εκεί εξετάζονται οί διαδικασίες πού προετοιμάζουν αλλά καί ολοκληρώνουν τίς επιθυμίες.

Στό τρίτο αυτό μέρος εννοούμε ότι η συνείδηση ΕΠΙΘΥΜΕΙ.

Συμπερασματικά μπορούμε νά καταλήξουμε, σέ κάτι πού συμφωνεί τελικώς καί η επιστήμη τής ψυχολογίας μέ τήν θεώρηση τής φιλοσοφίας, ότι κάθε ψυχή είναι μέν ατομική, όμως όλες αποτελούν μέρος μιάς Μεγάλης ψυχής τήν οποία δημιούργησε ο Νούς. Παραδειγματικά μπορούμε νά παραλληλίσουμε τίς ατομικές ψυχές σάν τά κύματα τής θαλάσσης, όπου κάθε ένα είναι ξεχωριστό, όμως όλα είναι θάλασσα!

Καί όπως μέσα στό ζωϊκό βασίλειο, η δομή τής δημιουργίας είναι τέτοια, όπου τά πρωτεύοντα θηλαστικά γεννάνε λίγους απογόνους, διότι ο ρόλος τους είναι τών κυνηγών τού βασιλείου, καθώς και τών δευτερευόντων είναι η γέννηση πολλών, διότι ο ρόλος τους είναι εκείνος τών θηραμάτων, μέ μοναδικό σκοπό αυτής τής διαδικασίας, τήν συντήρηση και ισορροπία τής ζωής, κατά έναν ανάλογο τρόπο, τά ανθρώπινα είδη, ήτοι φυλές, είναι ξεχωριστά και διάφορα κατόπιν μιάς θεϊκής επιλογής, τής λεγομένης Διακρίσεως.

Διάκριση σημαίνει πώς κάθε είδος δημιουργήθηκε ώστε νά προσφέρει στήν παγκόσμια γαλήνη και αρμονία, σύμφωνα μέ τίσ ιδιαιτερότητες, τίσ ικανότητες και τά επιτεύγματά του.

Όλη αυτή η διαδικασία, τελικώς αφορά όλα τά υπάρχοντα όντα επάνω στήν γή, και εξυπηρετεί έναν και μοναδικό σκοπό, τήν δοκιμασία τών ψυχών στό ταξίδι τους πρός τήν απελευθέρωση και τελική αποθέωση.

Αυτή η δοκιμασία ονομάζεται ΖΩΗ!

Η ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΝΟΧΗ

Εάν δέν καταλάβεις πώς λειτουργεί ο κόσμος, δεν μπορείς νά δείς ούτε μέσα σου ούτε και νά τόν αλλάξεις...

Ξατρίγια

Η εξήγηση τών μύθων, όπου κύριο στόχο έχει, να μάς κάνει νά αντιληφθούμε τήν έννοια τών αρχαίων μυθικών συμβολισμών, αποκαλύπτει μέσα από αυτές τίσ αφηγήσεις πρωτίστως, κάποιο κοσμικό, μετεωρολογικό ή αγροτικό νόημα.

Βλέπουμε πώς αρχικώς οί μύθοι, αναφέρονται στίς κινήσεις τών άστρων όπως και στήν επίδρασή τους επάνω στίς ανθρώπινες συνθήκες ζωής: εποχικές αλλαγές, βροχοπτώσεις έντονες, θυελλώδης καταιγίδες, πλημμύρες, βλάστηση, γεωργικές εργασίες κ.ο.κ.. Καταλαβαίνουμε επομένως, ότι η στοιχειώδης επίδραση τών αστρικών κινήσεων μέ τόσες έντονες εκφράσεις, είχε προξενήσει μεγάλη εντύπωση καθώς και τό ενδιαφέρον γιά ερμηνεία αυτών τών φαινομένων. Η χρήση μύθων, αποδεικνύεται τελικώς, πώς έπαιξε, αποφασιστικό ρόλο κατά τήν εποχή όπου οί περιπλανώμενες ομάδες κυνηγών, αποφάσιζαν τήν μόνιμη εγκατάστασή τους και

τήν δημιουργία των πρώτων κτηνοτροφικών ή γεωργικών κοινοτήτων. Σε εκείνη την χρονική περίοδο, είναι που σημειώνεται η απαρχή της μυθικής δημιουργίας και χρήσεως.

Είναι πλέον η εποχή, όπου η διατήρηση της ζωής, εκφράζεται άμεσα διά μέσω της συναισθηματικής φαντασίας, μιάς εξαιρετικά χαρακτηριστικής ιδιότητας του πρωτόγονου ψυχισμού, που υποκινεί έντονα τους ανθρώπους, στοιχείο μάλιστα που καταφέρνει σπουδαία τομή στον χαρακτηρισμό της ανθρώπινης ιστορίας, διαχωρίζοντάς την από προ-μυθική σε μυθική. Οί άνθρωποι από τώρα και στο εξής, θεωρούν όλα τα φαινόμενα ως σκοπίμες, ευεργετικές ή εχθρικές δυνάμεις. Δυνάμεις οι οποίες μετενσαρκώνονται ξαφνικά σε θεότητες, του Φωτός ή του Σκότους, Ουράνιες ή Σεληνιακές, Ηλιακές ή Χθόνιες, καλές ή κακές.

Καί κάπως έτσι, ξεκινάει μέσα στην ιστορία της μυθολογίας, μιά αδυσώπητη, δίχως όρια μάχη ανάμεσα στις θεότητες, μιάς πάλης που σκοπό έχει να βλάψει ή να βοηθήσει τους ανθρώπους.

Η εποχή της σποράς, η αρχή της ανοίξεως, τά ηλιοστάσια, οί βροχές και πόσα άλλα φαινόμενα, καθιερώνονται τότε ως ημέρες εορταστικές, όπου οί άνθρωποι προσεύχονται και προσφέρουν στους θεούς, ώστε να εκφράσουν είτε την ευγνωμοσύνη τους είτε την δυσαρέσκειά τους.

Όμως ο καιρός περνάει και όπως ο άνθρωπος έτσι και μύθος, εξελίσσονται παράλληλα, εξ ανάγκης, σε κάτι ακόμη πιο ουσιαστικό και βαθύτερο. Διότι εάν οί μύθοι αποτελούσαν απλά και μόνον, τό διακοσμητικό, φανταστικό στοιχείο μιάς επιδερμικής αφηρημένης ανησυχίας, μέ ωφελιμιστική προέλευση, δέν θά ήταν τίποτε άλλο παρά απλά μυθοπλαστικά κατασκευάσματα. Κάτι που σημαίνει αυτομάτως, ότι και τό κρυφό νόημά τους, δέν θά ήταν τίποτε άλλο, παρά μιά τυπική εξωτερική έκφραση της πρωτόγονης εκείνης ψυχής, και τό μοναδικό ενδιαφέρον που θά είχαν γιά εμάς, θά ήταν μόνον τό ιστορικό. Εάν ίσχυε κάτι τέτοιο, τότε οί μύθοι θά αποτελούσαν ένα απλό αντικείμενο, τυπικής μελέτης, ανάμεσα σε απλές ή μή, επιστημονικές αντιπαραθέσεις και διασταυρώσεις απόψεων, ώσπου η μιά αντίληψη θά αντιμετώπιζε την άλλη, μέχρι κάποιων πιθανώς τελικών «ιστορικών» πορισμάτων.

Ισχύει όμως κάτι τέτοιο; Διότι τό έως σήμερα, ζωηρό ενδιαφέρον, διαφόρων κλάδων της επιστήμης φανερώνει κάτι άλλο. Πώς οί μύθοι κρύβουν σπουδαία πράγματα γιά τόν άνθρωπο καθώς και τόν κόσμο του.

Μήπως όμως στην πραγματικότητα, οί περιστροφικές κινήσεις των άστρων γιά

παράδειγμα, που θεωρήθηκαν μυθικές μάχες, δέν εξέφραζαν κάποιον ωφελιμιστικό χαρακτήρα; Μήπως οί τεράστιες εκείνες διαστάσεις όλων αυτών των φαινομένων, που τόσο δέος προκαλούσαν, ερέθισαν τόν νού ώστε αναδύθηκε κάποια ισχυρή πεποίθηση στην σκέψη, αναδεικνύοντας μιά αίσθηση υπερβολικής αντιθέσεως, σε σχέση μέ την σύντομη διάρκεια ζωής του ανθρώπου από την μιά και της αιώνιας υπάρξεως του σύμπαντος κόσμου από την άλλη;

Ναί! Και εξ αιτίας αυτού του ερεθίσματος, καθώς και της αναπτύξεως αυτής της συγκριτικής σκέψεως, η πρωτόγονη ψυχή του ανθρώπου αναρωτήθηκε σε τί αποβλέπει τό μυστήριο της Υπάρξεως; Γιατί νά πρέπει δηλαδή τό ανθρώπινο όν νά ζεί εντός αυτής της απεραντοσύνης η οποία τρομάζει, ενώ ταυτόχρονα τού δίνει και τόσες ελπίδες; Πού καταλήγει άραγε μετά τόν θάνατό του;

Ο άνθρωπος τώρα, συνειδητοποιεί και κατανοεί την μικρότητά του, αποδεχόμενος τό φαινόμενο της σύντομης διάρκειας ζωής του, συγκρινόμενο μέ αυτήν των θεοτήτων, θεότητες οί οποίες πλέον τώρα, έχουν βασικό ρόλο στην καθημερινότητά του, εξουσιάζουν από γενιά σε γενιά, και έτσι ο άνθρωπος προσπαθεί νά φανεί αντάξιος της συμμετοχής των θεών στον βίο του, διότι αυτοί, οί θεοί- αστέρες στέκουν εκεί, Αθάνατοι!

Τώρα η φαντασία του ανθρώπου δέν είναι μονάχα, συναισθηματική και απροσδιόριστη, αλλά γίνεται εκφραστική και συμβολιστική, δημιουργώντας σύμβολα και εικόνες, μέ ακριβές και συγκεκριμένο νόημα, μέ στόχο αυτόν ακριβώς, την αποκάλυψη της Μοίρας του ανθρώπινου Όντος. Οί στοχασμοί, στρέφονται πλέον στο μεταφυσικό πεδίο και οί δραστηριότητές του έχουν κεντρικό χαρακτηριστικό γνώρισμα και μέτρο, την ανώτατη αξία, την Ηθική. Οί επιθυμίες, οί πόθοι του ανθρώπου, που λαχταρά νά γνωρίζει από την μιά, και η ευμένεια της θεοποιημένης φύσεως από την άλλη, συγχωνεύονται προς έναν κοινό σκοπό, την Αλήθεια, που φανερώνει τό Μονοπάτι προς την Ευδαιμονία, και τότε ο άνθρωπος και ο θεός γίνονται ένα.

Είναι η στιγμή όπου γεννιέται ο Ήρωας- Νικητής ο οποίος ανυψώνεται, λόγω των πράξεών του, σε επίπεδο θεϊκό, ενώ παράλληλα η θεότητα-σύμβολο αποκτά ανθρώπινη μορφή, καθώς και την δυνατότητα επισκέψεως στον κόσμο των θνητών.

Είναι η μεγάλη γιά τό ανθρώπινο όν στιγμή, όπου τά φυσικά φαινόμενα και οί ουράνιες δυνάμεις, μετατρέπονται σε μιά λαμπρή εικόνα που εκπέμπει γνώση, μέσα από την γλώσσα των συμβόλων, αναδεικνύοντας τόν ρόλο της ανθρώπινης ψυχής και όλων των αρετών της.

Κατά συνέπεια η μυθοπλασία διευρύνεται. Οί θεότητες χωρίζονται σέ αμέτρητες προσωπικότητες, όπου η κάθε μιά χαρακτηρίζεται από εξειδικευμένες ιδιότητες. Δημιουργούνται άπειροι μύθοι καί περιπέτειες θεών.

Στήν αρχή, η αστραπή τού Διός, σήμαινε μόνο ένα μετεωρολογικό φαινόμενο, όμως τώρα ο συμβολισμός φέρει μέσα του ένα ψυχολογικό νόημα, ο Δίας γίνεται σύμβολο τού Πνεύματος καί η εξαπολυόμενη αστραπή συμβολίζει τόν διαφωτισμό τού ανθρωπίνου πνεύματος καί τήν λαμπρή σκέψη πού στέλνει η Πηγή τής Αλήθειας!

Η αλληγορική έννοια ενός απλού φυσικού φαινομένου, δίνει τώρα τήν θέση της στήν συμβολική σημασία, η οποία εντάσσεται στό ψυχολογικό πεδίο, καί μέ αυτόν τόν τρόπο εντείνει τήν δραστηριότητα τών ανθρωπόμορφων θεοτήτων. Ο άνθρωπος αναγνωρίζει μέσα του, πώς οί συμβολικές προθέσεις όπως καί οί ενέργειες τών θεοτήτων, δέν είναι άλλο, παρά η προβολή τών αληθινών προθέσεων καί ενεργειών τού ίδιου του τού Εαυτού! Άρα αυτομάτως αλλάζει η σχέση ανθρώπου – θεού, όπως επίσης αυξάνουν καί οί υποχρεώσεις ανάμεσα στόν άνθρωπο καί τό σύμβολο – θεότητα. Όμως επειδή ακριβώς, αυτές οί ανθρώπινες προθέσεις καί ενέργειες, είναι οί πλέον σύμφωνες μέ εκείνες τίς ιδεατές προθέσεις καί ενέργειες, πού σύμβολό τους είναι ο θεός, παύουν νά εκφράζονται μόνον μέσα από τίς συνηθισμένες πρακτικές ανάγκες τής ζωής. Δέν αρκούν μόνο τά μυστήρια, τά τελετουργικά καί οί προσευχές, αλλά κάτι ακόμη πού κάνει δυνατή τήν άμεση θέαση τού θεού. Η γνώση καί η επίλυση αυτού αιώνιου αινίγματος, έχουν νά κάνουν πιά μέ τήν ουσιαστική ικανοποίηση, καί τόν λογικό προσανατολισμό τής ανθρώπινης ζωής, πού δέν είναι άλλος από τόν έλεγχο τών δράσεων καθώς καί τήν αρμονία τών επιθυμιών.

Τώρα ο άνθρωπος γνωρίζει, πώς νά επικοινωνεί μέ τόν θεό, καί διαμορφώνει τόν πολιτισμό του σύμφωνα μέ τίς αξίες καί τά ιδανικά αυτής τής σχέσεως.

Η ουσιαστική, η αληθινή αυτή εσωτερική ικανοποίηση ονομάζεται ευδαιμονία, καί αποτελεί τό ύψιστο θεϊκό δώρο. Η ευδαιμονία κατακτάται μέσω τής δράσεως, εξωτερικής, μά κυρίως εσωτερικής, καί προσδιορίζεται αναλόγως καί σύμφωνα μέ τίς προθέσεις, τίς τάσεις καί τούς κρυφούς πόθους, τών οποίων η θεότητα γίνεται ο ελεγκτής καί οδηγός.

Οι δράσεις τού ανθρώπου, τά ηρωικά επιτεύγματα όπως καί ο εξαγνισμός τών αρνητικών προθέσεων, υποδεικνύονται συμβολικά στόν άνθρωπο από τήν θεότητα, μέ στόχο τήν ευδαιμονία καί ανταμοίβονται αναλόγως τού αποτελέσματος αυτών. Οί άδικες πράξεις πού υποδηλώνουν ανήθικες προθέσεις, καθώς καί ακαθόριστους σκοπούς, προκαλούν τήν εχθρότητα τού ανθρώπου ενάντια στόν άνθρωπο, μέ

αποτέλεσμα τίς γήϊνες συμφορές. Οί διάφορες ανήθικες προθέσεις, εικονίζονται συμβολικά μέσα στόν μύθο, από τερατώδης μορφές ή ογκώδη άνίκητα κτήνη, όπου ο άνθρωπος – ήρωας πρέπει νά καταπολεμήσει, νά πειθαρχήσει ή νά θανατώσει.

Και εδώ ακριβώς είναι πού προκύπτει τό μεγαλύτερο πρόβλημα ολόκληρης τής ανθρώπινης ψυχολογίας, τό πιό συγκλονιστικό αίνιγμα, αλλά καί τό πλέον πλούσιο όμως σέ συνέπειες καί διδάγματα.

Τί είναι ουσιαστικά, αυτό πού έχει χρέος νά καταπολεμήσει ο άνθρωπος, ώστε νά ελευθερωθεί αληθινά;

Είναι τό ψέμμα, τό σκοτάδι, η λήθη, είναι κυριολεκτικά ο πόνος καί η δυστυχία πού αυτά προκαλούν. Γιά νά καταλήξουμε στό τί θέλει ο άνθρωπος, θά πρέπει αρχικά νά ανακαλύψουμε τί Είναι ο άνθρωπος!

Μέ βασική αρχή λοιπόν, ότι ο μυθικός συμβολισμός ανήκει στό ψυχολογικό πεδίο καί οί βάσεις του είναι αυθεντικές, η αμέσως επόμενη καί ουσιαστική απορία πού γεννάται είναι τό πώς είναι δυνατόν ο μύθος, νά προεικονίζει συμβολικά τήν αλήθεια αναφορικά μέ τήν ενδοψυχική αυτήν σύγκρουση;

Νά λοιπόν πώς! Είπαμε πιό πάνω πώς ο πρωτόγονος άνθρωπος αφού παρατήρησε τά φυσικά φαινόμενα καί η αρχική του φαντασία εκφράσθηκε, μέσα από προσωποποιητικές τάσεις, αποτελώντας καί τήν κυρίαρχη λειτουργία τού ψυχισμού του, διαμόρφωσε καί τίς ανάλογες κοσμικές αλληγορίες. Αλληγορίες όμως πού δέν φάνηκαν αρκετές ώστε νά εκφράσουν καί νά εξηγήσουν τά αληθινά αίτια τών ανθρωπίνων πράξεων, διότι αυτά δέν προσφέρονται νά ερμηνευθούν πλήρως από τήν, περιορισμένων δυνατοτήτων αντίληψη τών αισθήσεων, επειδή ακριβώς η φύση καί τό σύμπαν προσεγγίζουν τόν άνθρωπο βαθύτερα. Τά πρώτα στοιχεία όμως στάθηκαν ως τό αρχικό ερέθισμα.

Μέσα από τήν αναβάθμιση καί άρα εξέλιξη τής μυθοπλασίας, μπορούμε πλέον νά αναγνωρίσουμε καί τήν δυνατότητα μιάς αληθινής προβλέψεως αναφορικά μέ τήν ενδοψυχική μας σύγκρουση, κάτι πού σημαίνει πώς ενυπάρχει ήδη εξ αρχής, μέσα στόν πρωτόγονο άνθρωπο, η ικανότητα εσώτερης διερευνήσεως, δυνατής εάν όχι ακόμη νά συλλαμβάνει μά τουλάχιστον νά διαισθάνεται, ώστε κατόπιν νά αναζητά καί νά γνωρίζει, τά αίτια τών λογικών, παραλόγων καί υπερλογικών σκέψεων καί πράξεων. Δηλαδή, η εξέλιξη αυτής τής διαδικασίας φανερώνει, πώς η συνολική γνώση προϋπάρχει μέσα στήν ψυχή, καί αναλόγως τής μορφοποίησεώς αυτής εντός τού φυσικού κόσμου, κάνει φανερό τό ποιόν της.

Αυτή η θέση όμως, είτε ως αντίληψη γενική, είτε ως θεώρηση ιδεολογική, αντιμετωπίζεται μέχρι σήμερα ως απαράδεκτη ή υβριστική, από τὰ θρησκευτικά (ιερατείο- μεσίτης), όπως και από τὰ πολιτικά (ελεγχόμενη σκέψη) δόγματα, τού σύγχρονου κόσμου. Φαίνεται όμως, πώς οί συνεχώς εξελισσόμενοι κλάδοι τής ψυχολογίας, όπως επίσης και ο τομέας τής συμπεριφορικής νευρολογίας, μέσω τών απεικονιστικών μελετών, συνεχώς συνηγορούν υπέρ αυτής τής θέσεως, επιβεβαιώνοντας τήν αλήθεια τής φιλοσοφικής διαισθήσεως καθώς και τής μυθολογικής παραδόσεως.

Μιάς Παραδόσεως πού αποκαλύπτει πρὸς τόν ενδιαφερόμενο, τήν Α-λήθεια της μέσω τής κάτωθι οδού:
Διαίσθησις – Αναζήτησις – Θέασις!

Αντιλαμβανόμενος πλέον ο άνθρωπος, μετά από αυτήν τήν διαδικασία, πώς εντός του εδράζεται μιά «πηγή» πού αναβλύζει «χαρά» ή αλλιώς, ευδαιμονία, διψάει νά γευθεί τίς απολαύσεις πού αυτή προσδίδει στὸν εαυτό του. Κατανοώντας όμως παράλληλα καί τούς κινδύνους, πού γεννά αυτή η εξέλιξη, επιδιώκει μὲν νά μεταδώσει μέσω τής παραδόσεως καί τής μυθολογίας, τίς διδαχές εκείνες όπου θά μπορούσαν νά διαμορφώσουν τὸ κατάλληλο πρότυπο πολιτισμοῦ, φροντίζοντας δὲ νά θέσει τὸ «μέτρο», σχετικά μὲ τίς δόσεις αυτής τής χαράς, διότι κάτι τέτοιο καθίσταται αναγκαίον, πρὸς ὅλους, προκειμένου νά μὴν ἐπέλθει κορεσμός καί απληστία. Στὸ δικό μας πολιτισμικὸ εθνοφυλετικὸ πρότυπο, προέχει τὸ κοινοτικὸ πνεῦμα καί η ἀνάδειξη τού αρχετυπικοῦ μοντέλου, ΑΝΑΞ = ΙΕΡΕΑΣ – ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, όπου τὸ κύριο καί βασικὸ μέλημά του εἶναι, η επιβίωση καί υγιῆς διαίωσις τής κοινότητος τής φυλῆς μας.

Αντλήθηκε δηλαδή ο άνθρωπος, τήν πραγματικότητα τού φαινομένου, μιάς ανικανότητος εφαρμογῆς καί διατηρήσεως, ἀπὸ μέρους πολλῶν, εντός τών κοινοτήτων, τού συνόλου τών κανόνων ή αρχών, σχετικά μὲ τὰ αἴτια τών λογικῶν ή παραλόγων πράξεων. Γιά τόν λόγο αυτόν, ἔπρεπε η «πηγή» αυτή να διαφυλαχθεῖ ἀπὸ τόν εκφυλισμό, ὁπότε καί η διδαχὴ τών αξιῶν νά μεταδοθεῖ μέσω τής Παραδόσεως, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τήν ὅσο τὸ δυνατόν ἀτέρμονη διατήρηση, τής ευδαιμονίας, στὸ διάβα τού χρόνου, ὑπὸ τόν φόβο, τής ὁποίας κατανικήσεως τών ανωτέρων αξιῶν ἀπὸ τὰ πάθη, ὅπως καί κάθε διασκεδαστικῆς εσωτερικῆς τάσεως. Μέσω αυτής τής τακτικῆς, καθίσταται δυνατὴ η ὁργάνωση καί η ρύθμιση τής ζωῆς τής κοινότητος, σὲ ὅτι ἀφορὰ τίς ὁποῖες ἀνόμοιες τάσεις μεταξύ τών μελῶν αυτής, ἐν ὀλίγοις ὁ κάθε ἕνας ἔχει τὸ δικαίωμα, ἐφόσον δοκιμασθεῖ, νά παίρνει τήν θέση πού τού ἀξίζει!

Καί η σκέψη ὥστε νά διαφυλαχθεῖ η Παράδοση, ἀποδείχθηκε σωστή, διότι εντός

τῶν κοινοτήτων, πολλοί ἦταν αυτοί πού δὲν βρήκαν τήν δύναμη ή τὸ θάρρος, προκειμένου νά ανακαλύψουν τόν εαυτό τους, μέσα ἀπὸ μιά ἐσώτερη διερεύνηση, σύμφωνα μὲ τίς διδαχές τής παραδόσεως, μὲ ἀποτέλεσμα, οἱ ὅποιες προσπάθειες, νά μὴν στεφθοῦν ἐπιτυχῶς. Αυτό όμως τὸ φαινόμενο ἀσταμάτητων ἀποτυχιῶν, ἀπλώθηκε τελικά, σάν ἕνα σκούρο νέφος μέσα στῆς ψυχές, καί ἐξέθρεψε ἕνα αἶσθημα ἐνοχῆς στὴν συνείδηση. Μιάς ἐνοχῆς, πού στέκει παγιδευμένη, ἀνάμεσα στὴν φωτεινὴ συνείδηση ἀπὸ τήν μιά καί στὴν ἐνστικτώδη παρόρμηση ἀπὸ τήν ἄλλην. Τί σημαίνει αυτό; Πὼς ὁ ἄνθρωπος ὅταν ξεκινά αυτήν τήν διερεύνηση, ἔρχεται ἀντιμέτωπος μὲ φαινόμενα πού τόν φέρνουν μπροστὰ στὸ αἰώνιο δίλημμα, πού ἔχει ἀναδείξει αυτή η διαδικασία. Εἴτε τήν ἐπιλογὴ τής ἀπωθήσεως – ἥττας (δειλία ὁποιοῦδήποτε πειθαρχικοῦ ἐλέγχου, σὲ ὁρμές, τάσεις, διαστροφές), εἴτε ἐκείνην τής ἐξιδανικεύσεως – νίκης (κυριαρχία τού Φωτός ἐπὶ τού σκότους). Στὴν πρώτη περίπτωση, η ἐνοχὴ διαιωνίζεται καί ἰσχυροποιεῖται, ἐξ αἰτίας τής συνεχῆς ἀπεγνωσμένης προσπάθειας ἀπωθήσεως, τῶν ὁποῖων φαινομένων, ἐνῶ στὴν δευτέρη, η νίκη κατακτάται, διότι ὁ ἥρωας ἐπιλέγει νά δώσει τήν μάχη, ἐναντι τῶν τεράτων, μὲ μοναδικὸ στόχο, μιά καθαρὴ συνείδηση.

Αυτοί οἱ δύο δρόμοι, ἀνοίγονται μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο, ὅταν ἐπιλέγει αυτήν τήν ἀτραπὸ τής ἐσωτερικῆς ἀναζητήσεως, καί ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων αυτής τής διαδικασίας, κατόπιν καθορίζονται καί οἱ πράξεις ή η στάση ζωῆς μας! Φαντάζει ἐξαιρετικὰ ἀπίθανο, τὸ γεγονός πὼς τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, καί μόνον αὐτὸ μέσα ἀπὸ ὅλο τὸ ζωϊκὸ βασίλειο, ἐκτός τής βιολογικῆς του ἰκανότητος γιά προσαρμογὴ, μπροστὰ σὲ κάθε ἀλλαγὴ, κατάφερε κυρίως τήν κατάκτηση μιάς τέτοιας ἐπιτυχίας στὸ ἐσωτερικὸ ἐπίπεδο, ὅπου ὁ Νους ὑπερνικά πειθαρχώντας ή σκοτώνοντας τὸ Ἐνστικτο, ἀποκαλύπτοντας τὸ νόημα τής Ζωῆς!

Καθίσταται σαφές, πὼς η διερεύνηση τούτη εἶναι ὅτι πιὸ δύσκολο, μὰ συγχρόνως καί τὸ πλέον ουσιαστικὸ ἔργο, πού ἔχει νά φέρει εἰς πέρας ὁ ἄνθρωπος στὴν διάρκεια τού βίου του. Αυτό ἐκ πρώτης ὄψεως, φαντάζει ἀκατόρθωτο, ὁμως στὴν πραγματικότητα συμβαίνει συνεχῶς καί μάλιστα δίχως διακοπές. Κάθε μέρα, κάθε στιγμή, εἴτε συνειδητὰ εἴτε ἀσυνειδητὰ, μπορεῖ κάποιος, ἐφόσον ἐπικεντρωθεῖ ἐπάνω στὴν διαδικασία αυτήν, νά παρατηρήσει, πὼς ὁ νους ἀσχολεῖται διαρκῶς μὲ αυτήν τήν μάχη. Ὦντας υπεύθυνος γιά τήν ἐνδοσκόπηση ἀπὸ τήν μιά καί ἐρμηνεῖα ὄσων ἀντικρίζει ἀπὸ τήν ἄλλην, προσπαθεῖ νά ἐξασφαλίζει τήν ηρεμία ή τήν ἰσορροπία, μὲ ἀποτελέσματα ὁμως συνήθως ἀρνητικὰ ή νοσηρὰ, ἐξ αἰτίας τού γεγονότος, ὅτι ὁ ἀνεκπαιδευτος νους δὲν δύναται νά φέρει εἰς πέρας ἕνα τόσο βαρὺ φορτίο, διότι ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ταυτοποιοῦνται αὐτόματα καί κατέχουν ἀνεξέλεγκτη ὁρμὴ, προκαλώντας σύγχυση στὴν λογικὴ κρίση τής συνειδήσεως. Ἀναπαράγονται κάτω ἀπὸ αυτήν, ὄντας φορτισμένα ἀπὸ ἐκτυφλωτικὴ καί ὑποκειμενικὴ συναισθηματικὴτητα. Ἐνα ἀπλὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ χειρισμός

συναίσθηματος τού φόβου, όπου μπορεί εξ αιτίας ενός μικρού θορύβου, πού παρήχθη από τόν αέρα μέσα στην νύχτα, αυτόματα νά θεωρηθεί ότι η ζωή μας βρίσκεται σέ κίνδυνο. Ένα άλλο επίσης παράδειγμα, και μάλιστα από τά πιό σημαντικά, είναι ο χειρισμός τού συναίσθηματος τής αγάπης. Είναι άξιο παρατηρήσεως τό ότι προσπαθούμε πολλές φορές, νά πιστέψουμε ψευδώς ότι αγαπάμε, ενώ πραγματικά δέν αισθανόμαστε καμία έλξη.

Από τήν στιγμή λοιπόν, όπου ο άνθρωπος κατανόησε τό νόημα πού αποκτά η ζωή του, όταν διαχειρίζεται ορθά τήν συνειδητή σκέψη, αποκτώντας έτσι πνευματική διαύγεια και ικανότητα διευθετήσεως υψηλών νοημάτων, επεδίωξε τόν αποκλεισμό μιάς επιστροφής του, στό επίπεδο τών ζωϊκών ενστίκτων, πού χαρακτηρίζουν τό ασυνείδητο, διότι αισθάνθηκε έντονα τήν έλξη (ψυχικός έρωτας) για εξέλιξη και γνώση.

Εδώ βέβαια, προκύπτει η μεγάλη δυσκολία ολοκληρώσεως του έργου, πού προτείνει αυτή η έλξη. Ανάμεσα στό μονοπάτι, από τόν κόσμο τών ενστίκτων προς εκείνον τού Νοός, ορθώνεται η ανεκπαιδευτη συνειδητότητα, η οποία τελικώς υπαγορεύει στόν άνθρωπο πώς νά δικαιολογεί, μέ κριτήριο τήν εξημμένη φαντασία του, παράλογες προθέσεις ή φαινόμενα, μέ αποτέλεσμα τήν διαστρέβλωση τών αληθινών αιτίων πού τά προκαλούν, και έτσι μένει προσκολλημένος στό ψέμα και τήν Λήθη τής στασιμότητας.

Αυτή η στασιμότητα τής ανθρώπινης σκέψεως, αυξάνει συνεχώς τήν ενοχή, επιφορτίζοντάς την μέ περισσότερα συμπλέγματα, κάνοντας τόν άνθρωπο ευάλωτο μπροστά στις δυνάμεις τού χάους, στερώντας του τήν Θέαση του Φωτός! Τί πιό διδακτικό από τόν μύθο τού σπηλαίου.

Ποιός είναι λοιπόν, ο μυθικός συμβολισμός πού εξηγεί τό ψυχικό φαινόμενο; Πώς όταν διαστρεβλώνονται τά αληθινά αίτια, κατά συνέπεια ο άνθρωπος προβαίνει σέ λανθασμένες πράξεις. Πράξεις πού επηρεάζουν οδυνηρά ολόκληρη τήν ύπαρξή του. Εκεί έρχεται και παρεμβαίνει ο μύθος, υποδεικνύοντας πώς νά υπερνικηθεί αυτή η διαστρέβλωση, τής έννοιας τής ζωής. Η επανόρθωση είναι δυνατή εφόσον υπάρξει θέληση και δίψα για γνώση.

Και ποιός είναι ο τρόπος αποφυγής, πού διδάσκει ο μύθος, από αυτήν για τό ανθρώπινο είδος διαστρέβλωση;

Ο μύθος φανερώνει, πώς η γνήσια εσωτερική ενδοσκόπηση, απευθείας στά χαρακτηριστικά τής φύσεως τού ανθρώπου, επιβεβαιώνει τήν δυνατότητα αυτοϊάσεως, οποιασδήποτε μορφής ενοχής. Διότι τό συναίσθημα τής ενοχής,

κατέχει ξεχωριστή θέση, ανάμεσα στά πολλά ψυχικά φαινόμενα. Συστατικά στοιχεία αυτού τού φαινομένου είναι ο οίκτος και η ντροπή: οίκτος απέναντι σέ όποιον βλάψαμε ή λυπόμαστε και ντροπή ως προς τό μέγεθος τού «κακού» πού πράξαμε. Αυτό τό συναίσθημα ενοχής, αγγίζει τις ρίζες τής υπάρξεως, τρέφεται από πολλά και ποικίλα βιώματα, αλληλοσυγκρουόμενα: (υπεροψία- ανεπάρκεια, ιδεοληψία-ασυνέπεια, υποκρισία-αναισχυντία κ.α.) και εκδηλώνεται μέσω συναίσθημάτων όπως: συντριβή, απόγνωση, αγωνία, κατάθλιψη κ.α., μέ αποτέλεσμα ο άνθρωπος νά ενοχοποιεί τόν εαυτό του, για ότι έπραξε, λησμόνησε, ή ήθελε νά πράξει.

Προκειμένου, λοιπόν, νά διαχειρισθεί τό συναίσθημα τής ενοχής, τό ανθρώπινο όν, έχει καθήκον νά αξιώσει, μία τέτοιου είδους ηθική, η οποία θά του επιτρέψει τήν επιβολή πειθαρχίας, επάνω στά ορμέφυτά του, ώστε όσες σκέψεις, προθέσεις ή επιθυμίες, πού κρίνονται αληθινά ως ξένες προς τήν φύση του, νά ελέγχονται και νά απομακρύνονται. Οί μύθοι και τά σύμβολα τής Παραδόσεώς μας, σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα μέ αυτό τό επίτευγμα.

Τό ψέμα και η διαστροφή τής φαντασίας, φορτώνουν μέ λάθος συναίσθηματικότητα τό φιλότιμο και τήν ευγένεια τού ανθρώπου, πού προστατεύουν τήν πηγή τής χαράς, οδηγώντας τον σέ λάθος κρίσεις ή αποφάσεις. Η δύναμη όμως πού κατέχει η πηγή, μπορεί νά εξελιχθεί σέ μία Υπερσυνείδηση, όπου όταν ελευθερωθεί από τά δεσμά της, ξεπερνά τήν αιώνια αντιπαράθεση μεταξύ τών δυνάμεων ασυνειδήτου-ενστίκτου και συνειδητού-συναίσθηματισμού!

Η ευδαιμονία, ως επιδιωκόμενο, κρύβεται στην μυθική εικόνα τού νοήματος τής ζωής, με εκπρόσωπο τήν θεότητα, πού εικονίζει τό ιδανικό τής χαράς και τής αρμονίας.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αγαπημένε Πάνα, καί σείς θεοί τού τόπου τούτου, κάντε ώστε τά εξωτερικά αποκτήματα, νά βρίσκονται πάντα σέ αρμονία μέ τά εσωτερικά...

Σωκράτης

Όλες οί εσωτερικές δυνάμεις, απορρέουν από μιά βαθιά πηγή πού δέν τροφοδοτεί η συνείδηση, ούτε καί μπορεί νά ελέγξει. Στην μυθολογία τής δικής μας Παραδόσεως, αυτές οί δυνάμεις ονομάστηκαν πνεύματα, θεοί, δαίμονες ή τέρατα καί δεν σταμάτησαν ποτέ τήν δράση τους. Βέβαια, όταν εμφανίζονται αρμονικά ταυτισμένες μέ τίς επιθυμίες μας, τότε ηρεμούμε διότι αισθανόμαστε πώς είμαστε τύποι ευφυείς. Όταν πάλι, τό αποτέλεσμα μάς φέρνει δυσμένεια ή δυσφορία, τότε τά βάζουμε μέ τήν τύχη μας ή ανακαλύπτουμε εχθρούς, ενώ πολλές φορές θεωρούμε πώς τά αίτια είναι παθολογικά. Τό μόνο πού δέν είμαστε, σέ θέση νά διακρίνουμε, είναι ότι εξαρτόμαστε από δυνάμεις πού όταν δεν ελέγχονται υπερβαίνουν τήν θέλησή μας.

Από τήν στιγμή, πού η τάση γιά ψυχική αποσύνδεση υφίσταται, άρα, καί τά όποια αποσπασμένα ψυχικά συστήματα υπάρχουν καί αυτά. Αυτό, αποκαλύπτει, επιβεβαιώνει καί δικαιολογεί τήν παρουσία θεοτήτων, πνευμάτων καί δαιμόνων. Η απουσία επιγνώσεως αυτής ακριβώς τής πραγματικότητας, έχει καταστήσει τήν εποχή μας, ανίερη καί αθεϊστική! Η θρησκεία πού πιστεύουν σήμερα οί μάζες, είναι η μονοθεϊστική λατρεία μιάς συνειδήσεως, δειλίας καί συμμορφωτισμού, η οποία αρνείται φανατικά νά κοιτάξει στόν καθρέφτη τήν ψυχή, μέ όλα τά φαινόμενά της.

Όταν η μονοθεϊστική αυτή συνείδηση, αγγίζει ή ξεπεράσει, τά όρια κορεσμού όλων τών φόβων της, τότε είτε κατακρημνίζεται στό Τάρταρα, είτε αποδέχεται τήν λαχτάρα τής ψυχής, γιά επιστροφή στην Ελλάδα. Όταν πλέον, τά ψυχικά κέντρα δέν μπορούν νά αντέξουν τήν επικείμενη κατάρρευση, μόνη εναλλακτική είναι ο ελληνικός πολυθεϊσμός. Εκεί δέν υπάρχουν αντιμαχόμενες παρατάξεις, μεταξύ θεού- σατανά ή χάους-ενότητας, όπου τό «κακό» επιβάλλεται νά μένει φυλακισμένο στό σκοτάδι, αλλά επιτρέπεται μέσω μιάς επιβολής ελέγχου, η αρμονική συνύπαρξη όλων τών ψυχικών τμημάτων. Η ελληνική μυθολογία, αποτελεί πρότυπο καί καθοδηγητή, ως πρός τήν επίτευξη επιλύσεως αυτού τού προβλήματος. Η αρχαία Ρώμη βίωσε αυτήν τήν επιστροφή, καθώς καί η Ιταλική Αναγέννηση, καί τό ίδιο παρατηρείται καί στην ρομαντική ψυχή, πού αναδύεται σέ προ-επαναστατικές περιόδους.

Σήμερα όμως, πού έχουμε άμεση πρόσβαση, σέ τόσο πλούσια καί επαρκή γραμματεία, όλων τών τομέων, έχουμε τήν δυνατότητα νά εξηγήσουμε τούς λόγους πού επιβάλλουν αυτήν τήν «επιστροφή στην Ελλάδα», μέσα από κάθε οπτική, είτε φιλοσοφική, είτε αισθητική, είτε πολιτισμική. Ότι σήμερα αποκαλούμε, «πολιτισμό», γνωρίζουμε καλά ότι διαρκώς καί διακριτικά, λοξοκοιτάζει στην αρχαία Ελλάδα, αναφερόμενος στό ένδοξο παρελθόν, στην τελειότητα τών τεχνών ή στην κατάκτηση τής πνευματικής διαύγειας, διότι από εκεί κλέβει ιδέες προκειμένου νά υποστηρίξει, τά ψεύτικα ιδεολογήματά του. Γιά τά κομμάτια τού ψηφιδωτού αυτού όμως, έρχεται η στιγμή πού τά ίδια αναζητούν τήν κοιτίδα προελεύσεώς τους, εφόσον τά διακατέχει εξ αρχής, ένας έντονος, έμφυτος μαγνητισμός, πού τά καθοδηγεί ώστε νά βρουν τήν ταυτότητά τους. Όταν τό κυρίαρχο προοδευτικό μοντέλο σήμερα, πού στηρίζει τήν παρούσα πολιτισμική περίοδο καταρρέει, η συνείδηση παλινδρομεί σέ πρότερα αρχετυπικά συστήματα, ώστε νά στηριχθεί, νά επιβιώσει καί νά ανανεωθεί.

Η πραγματικότητα σήμερα προσφέρει, δύο διεξόδους: ή τήν παραμονή καί συντήρηση αυτού τού Μοντέρνου προτύπου, παραγωγής αφύχων διπόδων, ή τής επιστροφής στις αξίες τής αρχαίας μας Παραδόσεως, μέ στόχο τήν αναγέννηση καί

διαιώνιση, τού είδους και τού πνευματός του! Ο Ελληνικός, αρχαίος μας πολιτισμός, αποτελεί τόν φορέα τής παραδόσεως τής ασύνειδης φαντασίας, όπου μέσα από τήν πολυθεϊστική του πολυπλοκότητα, μάς αποκαλύπτει τόν περίπλοκο και άγνωστο χαρακτήρα, όλων τών ψυχικών μας καταστάσεων. Ο ρόλος τής παραδόσεως, μέσα από ένα ευρύτατο φάσμα εικόνων ή συμβόλων, είναι συνεχώς νά προβάλλει όλα τά στοιχεία ηθικών αρχών και συναισθημάτων, πού συνθέτουν τήν πραγματική μας φύση. Δεν υπάρχει καμία απολύτως ανάγκη, γιά απολύτρωση από τό «κακό» ή εκδίωξη του «είς τό πύρ τό εξώτερον», διότι αυτό τό «κακό» απουσιάζει εξ αρχής από τήν ασύνειδη φαντασία τών Ελλήνων!

Πίσω από, αλλά και μέσα στά πλαίσια κάθε ελληνικής κουλτούρας (διάνοση, τέχνη, πρακτική), υπάρχει και η μυθική ιστορία της. Αυτός ήταν ο ψυχικός κόσμος τής φαντασίας πού γέννησε τήν «ένδοξη Ελλάδα». Αυτή η μυθολογική ιστορία ήταν λιγότερο δέσμια, σέ τελετουργίες και ουσιαστικές θρησκευτικές λατρείες, από ότι οί μυθολογίες άλλων παλαιότερων πολιτισμών. Ο ελληνικός μύθος δέν λειτούργησε τόσο ως δογματική θρησκεία, αλλά ως ένα ψυχολογικό σύστημα, τού οποίου τά ερεθίσματα, υπενθύμιζαν στήν ψυχή τό καθήκον της, ενώ κρατούσαν ζωντανό τόν ελληνικό πολιτισμό. Είναι ολοφάνερο ότι ο μύθος, επέμενε νά μιλάει περισσότερο γιά τό εσωτερικό, παρά τό εξωτερικό τοπίο, ενός φανταστικού βασιλείου όπου ενοικούν τά αρχέτυπα, ως θεοί.

Η επιστροφή στήν Ελλάδα, δέν σημαίνει ένα ιστορικό ή ουτοπικό πισωγύρισμα, σέ μιά «χρυσή εποχή», μέσω αλλαγής ενδυμάτων (χλαμύδες, πανοπλίες και σανδάλια), ή κάποιας διακοπής τής τεχνολογικής εξελίξεως, αλλά σημαίνει τήν πλήρη απόκτηση και κατανόηση, όλης αυτής τής γνώσεως πού μάς έχει φανερωθεί, μέ στόχο τήν οργάνωση και δημιουργία, ενός νέου ιδεώδους τρόπου ζωής. Έχουμε σήμερα, τήν μοναδική ευκαιρία νά οραματισθούμε εκ νέου, τήν ψυχή και τήν ψυχολογία μας, μέσα από σύμβολα και πρόσωπα τού μύθου, βγαίνοντας εκτός χρονικής και ιστορικής πραγματικότητας, οδηγούμενοι πρός έναν ωκεανό τόπων και θέσεων, πού βρίσκονται οί θεοί, όχι μακριά στόν χρόνο, αλλά εντός μας. Επιζητούμε αυτήν τήν επιστροφή, γιά νά μπορέσουμε νά ανακαλύψουμε εκ νέου τά αρχέτυπα τού νού και τού πολιτισμού μας. Θέλουμε η φαντασία μας νά επιστρέψει εκεί, νά ξαναγίνει αρχέτυπη, μέσα από μιά αναβάπτισή της στό μη-πραγματικό. Ένα μόνο βήμα πίσω στό άχρονο, αρκεί, ώστε νά δώσει ένα τεράστιο πλεονέκτημα στήν ψυχή, προκειμένου η ίδια νά αποφύγει όλα τά αδιέξοδα, πού ορθώνονται παντού από τόν σύγχρονο κόσμο.

Όταν σκεφτόμαστε, υπολογίζουμε, οργανώνουμε και κατασκευάζουμε, θέλουμε οί αντιλήψεις τής παραδόσεώς μας να συγκροτούν και νά μορφώνουν τόν νού μας. Γνωρίζουμε καλά ότι ακόμη και η ιδέα τής Ιδέας, είναι ελληνική!

Γνωρίζουμε επίσης ότι έχουμε διαχρονικά κληρονομήσει, στοιχεία και από άλλους πολιτισμούς, όμως δέν δεχόμαστε ούτε θά ανεχθούμε όποιον υποβιβασμό ή «τιμωρία» τής παραδόσεώς μας, επειδή έχει στιγματιστεί πώς είναι πολύ δυτική, λευκή, αρσενική, ιεραρχικώς πατριαρχική και γενικά «χωμένη στό παρελθόν». Γνωρίζουμε πώς πολλοί σύγχρονοι «διανοούμενοι» και όχι μόνο αυτοί, επιδιώκουν κάτι τέτοιο, παρουσιάζοντας στρεβλά αποτελέσματα, αναμιγνύοντας τήν φαντασία μέ τήν γεωγραφία, τήν ψυχολογία μέ τήν κοινωνιολογία ή τόν χρόνο μέ τό αφηρημένο ή ότι άλλο χρειάζεται, ώστε νά διατηρούν εγκλωβισμένες τίς ανθρώπινες συνειδήσεις, μέσα στήν λήθη και στό χάος, μέ σκοπό τόν έλεγχο τους.

Φαίνεται όμως, πώς αυτή η επιλογή ελέγχου τού ανθρώπου, οδήγησε πολλούς, στήν αμφισβήτηση αυτού τού μοντέλου και πλέον υπάρχουν ισχυρότατες ενδείξεις, μιάς στροφής πρός τήν κατεύθυνση τής παραδόσεως. Υπάρχουν πλέον βασικοί λόγοι, πού δέν αφορούν τόσο, στά πρακτικά εμπόδια, μιάς δίχως νόημα και ουσία καθημερινότητας, αλλά έχουν νά κάνουν μέ ουσιώδη ζητήματα, υπαρξιακού και μεταφυσικού ενδιαφέροντος. Είμαστε σέ θέση σήμερα, νά επιβεβαιώσουμε μέσα από τά επιχειρήματά μας, τήν πεποίθηση νά θέσουμε, ως καθοδηγητή αυτής τής επιστροφής στήν Ελλάδα, τό Σύμβολο-Πάνα, προκειμένου οί μύθοι και οί περιπέτειές του, νά συμβάλλουν στήν συμπλήρωση ενός σημαντικού κενού, πού στέρησε από τήν συνείδησή μας, τήν χαρά και εμπειρία τού αυθορμητισμού της. Ο παγανισμός τής μυθολογίας φανερώνει όλα τά εμπόδια πού πρέπει νά ξεπεράσει η ψυχή, ώστε νά βρεί τόν δρόμο πρός τήν θέαση τού Ενός!

Ο Ηράκλειτος, ήταν ο πρώτος πού επισήμανε, ότι η γνώση τής ψυχής έχει άμεση σχέση με τήν γνώση τής δομής τού κόσμου.

Η περίφημη μαρτυρία τού Πλουτάρχου, ότι ο Μεγάλος Πάνας πέθανε, συμπίπτει μέ τήν άνοδο τού χριστιανισμού. Μύθοι, θρύλοι, συμβολικές εικόνες καθώς και η ίδια η θεολογία τών φιλοσόφων, μαρτυρούν και επιβεβαιώνουν τό απολύτως ασυμβίβαστο, μεταξύ Πανός και χριστιανισμού, συντηρώντας μιά ένταση πού δέν αμβλύθηκε ποτέ, αντιθέτως στό διάβα τών αιώνων επιβάρυνε τήν συνείδηση μέ συμπλέγματα και άγχη. Είναι πλέον ξεκάθαρο, ότι ο «κακός» Διάβολος μέ τίς τρίχες, τά κέρατα και τίς οπλές, πού ο χριστιανισμός εξεδίωξε «είς τό πύρ τό εξώτερον», δέν είναι άλλος από τόν Πάνα, τού οποίου οί εκφάνσεις και εκδηλώσεις (ενεργητικότητα, λατρεία γιά τήν μουσική, ατίθασος χαρακτήρας, οικειότητα μέ τό γυμνό, μά κυρίως η αγάπη πρός τήν Φύση), αποτελούν τήν φωνή τού ασυνείδητου ενστίκτου.

Άρα λοιπόν, ο θάνατος τού ενός σημαίνει ζωή για τόν άλλον.

Αυτήν τήν τακτική, πού χρησιμοποίησε τότε ο χριστιανισμός, «σκοτώνοντας» τόν Πάνα, εφαρμόζει πανομοιότυπα και ό Μοντέρνος κόσμος, μέ κυρίαρχη αντίληψη, πώς τήν συνείδηση πρέπει νά διακατέχει η αυστηρότητα τού «ΑΝΤΙ». Δηλαδή, ο ανθρώπινος νούς θα πρέπει πάντα νά είναι απασχολημένος μέ «εχθρούς»!

Από τήν άλλην, ο Ελληνισμός, διαχρονικά εξέφραζε πώς όλα τά αυθόρμητα φαινόμενα, όπως οί σεξουαλικές παρορμήσεις, ο πανικός τού κινδύνου, οί εφιάλτες τών ονείρων καί η εξημμένη φαντασία, μπορούν νά αντιμετωπίζονται λογικά, ήρεμα καί ηθικά. Αυτός, ήταν καί ο λόγος πού ο Πάνας έγινε θεός, διότι ο αγώνας καί η μάχη ενάντια στίς «κακές» παρορμήσεις μας, είναι αγώνας ενάρετος. Συνεπώς, σήμερα πού τό δικό μας είδος, βρίσκεται αντιμέτωπο μέ τόν μεγαλύτερο κίνδυνο, από εμφανίσεώς του, υπάρχουν δύο εναλλακτικές. Είτε θά λατρέψουμε τόν Πάνα τής φύσεώς μας, προκειμένου νά απελευθερωθούμε από τά δεσμά τού σύγχρονου κόσμου, είτε θά συνεχίσουμε νά καταπιέζουμε τόν παγανιστικό δαίμονα, ζώντας μέσα σέ ενοχές καί συμπλέγματα.

Συνεπώς, η επιστροφή στήν Ελλάδα, δέν είναι μόνο μιά νοσταλγία ιδεολογική, ούτε ένας αισθητικός ρομαντισμός, μά κυρίως μιά κατάβαση στήν σκοτεινή σπηλιά. Μία Οδύσσεια πού μόλις ξεκίνησε!

